

Bubbels

Vertaald door Marion Drolsbach

Katie Agnew

Bubbels

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

Oorspronkelijke titel: *Wives and Girlfriends*

Oorspronkelijke uitgave © 2009 Katie Agnew

First published in 2009 by Orion, an imprint of Orion Publishing Group Ltd.,

Orion House, Great Britain.

Nederlandse vertaling © 2009 Marion Drolsbach en

Truth & Dare / FMB uitgevers, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Mariska Cock

Omslagfoto: Getty Images

Typografie en netwerk: Peter de Lange, FMB uitgevers

ISBN 978 90 499 9875 2

NUR 302

www.truthanddare.nl

www.fmbuitgevers.nl

1

Het meisje zit met haar rug tegen de koude, klamme muur, slaat haar armen om haar opgetrokken blote knieën en drukt haar betraande gezicht tegen haar gekneusde, bloederige benen. Ze rilt in haar dunne zomerjurkje. In het vertrek is het bijna helemaal donker, maar toen haar ogen eenmaal aan de duisternis waren gewend, had ze in de hoeken een paar gemeen uitzierende metalen werktuigen zien liggen: messen, bijlen en een soort klem met scherpe tanden. Opeens had ze de forse gestalte van de man bespeurd. Met het wit van zijn ogen blikkerend in het donker kwam hij op haar af. Zijn warme, ranzige adem stonk naar whisky en tabak.

Ze heeft geen flauw benul waar ze is. Hij had haar geblinddoekt zodra hij haar de auto in had gewerkt. Maar ze weet dat het koud is in het gebouw, veel kouder dan de zomerse dag die ze achter zich had gelaten. Ze was een steile trap af gelopen en was gestruikeld toen hij haar had geduwd, waarbij ze haar hoofd tegen een stenen muur had gestoten. De muren waren ruw en vochtig. Ook de handen van haar ontvoerder waren ruw. Net schuurpapier op haar zachte huid.

Nu is ze alleen. Haar ontvoerder is vertrokken, maar ze weet dat hij terugkomt. Hij had gezegd dat hij zou terugkomen. Nadat hij de zware metalen deur met een klap achter zich had dichtgetrokken, had ze het knarsen van een slot gehoord en daarna nog een slot. In het vertrek zijn geen ramen. Enkel rond het deurkozijn schijnt een straaltje licht.

Ze krult zich zo klein mogelijk op en wiegt zich, terwijl ze hartverscheuwend snikt met haar laatste restje energie. ‘Charlie,’ jammert ze. ‘Charlie, waar ben je? Help me toch!’

2

‘Over een halfuur moet je in Marbella zijn.’

‘Wat?’ mompelde Grace Melrose in haar mobieltje. Moeizaam krabbelde ze uit haar ligstoel. Haar zonnebril en iPod vielen op de grond toen ze rondtastte naar haar horloge.

Ai! Het zonlicht deed pijn aan haar ogen. Het was halftwaalf in Andalusië.

Ze had precies één uur van haar vakantie kunnen genieten; de eerste echte vakantie sinds drie jaar waarin ze niet hoefde te werken.

‘Ik zei dat je voor twaalven in Marbella moest zijn,’ hoorde ze de stem blaffen. ‘Je klinkt alsof je nog half slaapt, mens.’

Jezus, ze was in slaap gevallen! Vanochtend om vijf uur was ze vanuit haar hofje in Highgate naar Gatwick vertrokken, nadat ze gisteravond nog tot middernacht had gewerkt. Zodra ze in deze prachtboerderij in de bergen was aangekomen, had ze haar koffer neergesmeten en haar bikini eruit gegrist. Ze was op een ligstoel bij het zwembad neergeploft en prompt in slaap gesukkeld. En nu had ze die verdomde Miles aan de lijn. Nú al. Dat haar baas in de loop van de week zou bellen, had ze half en half verwacht, maar zó snel niet. Dit was belachelijk. Grace ging weer zitten en ademde diep in.

‘Prima, Miles. Wat wil je eigenlijk van me?’ Uiteraard zou ze het doen, wat het ook was. Tegenspreken had geen zin. Tegen Miles Blackwood ingaan was verspilde moeite.

Hij klonk een beetje geïrriteerd. ‘Nogmaals: je moet zo snel mogelijk naar Marbella komen. Een of andere smakeloze villa in Puerto Banus, neem ik aan. Ik mail je het adres en je instructies.’

Een bedankje kon er niet af. Zo ging het altijd. Miles had de sociale vaardigheden van een kleuter met ADHD. Hoeveel prijzen ze ook won, het was nooit goed genoeg. Haar mening over haar baas wisselde van grondige afkeer tot ontzag voor zijn talent. Op dit moment, terwijl ze verlangend naar het zwembad met turkooizen water en de schitterende bergen op de achtergrond keek, had ze onmiskenbaar een hekel aan hem.

‘Ik zit op een uur rijden van Marbella,’ wierp ze tegen.

Miles sputterde alsof Grace degene was die onredelijk deed. ‘Ik hou ze wel aan het lijntje. Je hebt drie kwartier. Meer niet. Bel me wanneer de klus is geklaard.’

Hij wilde al ophangen toen ze snel zei: ‘Miles, nog één vraag.’

‘Nou?’ blafte hij.

‘Wie moet ik deze keer doen?’

‘O ja. Jimmy Jones en Jasmine Watts.’

Verdomme! Als haar vakantie zo ruw onderbroken moest worden, hoopte ze dat het tenminste de moeite waard zou zijn. Op zich had ze er niets op tegen om celebrity’s te interviewen. Ze wist dat ze haar razendsnelle carrière van verslaggeefster bij het plaatselijke sufferdje tot zwaargewicht bij de seri-euze pers te danken had aan haar gave om beroemdheden uit de school te

laten klappen. Inmiddels was ze de lieveling van de roddelbladen geworden. Maar Jimmy Jones de voetballer en Jasmine Watts de glamourgirl? Jimmy Jones stond erom bekend dat hij niet al te snigger was tegenover de pers en zijn verloofde Jasmine Watts was de 'it-girl' van de blingblinggeneratie. Jimmy had in elk geval talent, moest ze met tegenzin toegeven, maar Jasmine Watts was nauwelijks beter dan een wandelende opblaaspop. Die griet had borsten als meloenen, benen tot aan haar oksels, een voetballer in haar bed en zaagsel in haar o zo mooie hoofd. Moest ze dáár een dag bruinen aan verspillen? Niet dat Grace haar ooit had ontmoet, maar die meiden waren toch allemaal hetzelfde. Snoepjes van de week, gemaakt voor en door de steeds grotere honger van het publiek naar nieuwe celebrity's. Echt talent hadden ze niet. Eigenlijk blonken ze nergens in uit, afgezien van shoppen en vermoedelijk seks. Meiden als Jasmine Watts maakten de journalistiek tot een aanfluiting. Jasmine zou niets interessants te vertellen hebben. Dat had Grace intussen wel geleerd.

Natuurlijk wilde ze niet alle beroemdheden over één kam scheren. In de loop der jaren had ze heel wat intrigerende, mysterieuze en intelligente sterren ontmoet, maar glamourgirls en voetballers? Per slot van rekening had ze voor de serieuze pers gewerkt. Ze had nota bene ministers, presidenten en terroristen geïnterviewd. Dat ze zich door het geld en de publiciteit van de roddelbladen had laten verleiden, wilde niet zeggen dat haar hersens waren verweekt. Ze nam zich voor Miles na afloop van de klus haarfijn uit te leggen tot welk niveau ze bereid was zich te verlagen. Niet dat hij zou luisteren...

Grace staarde naar de inhoud van haar Mulberry-koffer en zuchtte moedeloos. Meestal zag ze er tot in de puntjes verzorgd uit, maar nu was er geen tijd om iets te strijken. Ze moest het maar doen met haar witte Ghost-zonnejurk, het minst gekreukte kledingstuk in haar koffer. In combinatie met haar gouden Jimmy Choo-sandaaltjes en haar nieuwe diamanten De Beers-collier (een goedmakertje van haar vriend McKenzie) kon die er wel mee door. Ze kamde haar korte, sluike blonde haren, deed wat lipgloss op, en toen was ze klaar.

Ze keek op haar BlackBerry naar de instructies van Miles. Casa Amoura. Ja, zoiets zat er dik in. Het zou vast niet lang duren om meneer Jones en zijn voetbalvrouw aan de tand te voelen. Veel diepgang viel er van hen niet te verwachten. Ze betwijfelde zelfs of ze hun middelbare school hadden afgemaakt. Met een beetje mazzel zou ze nog net op tijd terug zijn om op haar ligstoel van de laatste zonnestraaltjes te kunnen genieten. Met haar Gucci-zonnebril stevig op

haar neus sprong ze in haar huurauto, liet de White Stripes uit de speakers knallen, draaide de airco op zijn hoogste stand en reed over de kronkelige bergweg naar Marbella.

Jasmine Watts wilde juist gaan douchen toen de deur van de badkamer opening en haar verloofde verscheen.

‘Ik dacht dat je nog sliep, ventje,’ zei ze met een lachje.

Hij zag er slaperig uit, met zijn warrige blonde haar en die sexy groenblauwe ogen. Maar hij schudde zijn hoofd.

‘Ik ben klaarwakker en ik wil dat je weer in bed komt,’ zei hij grijnzend.

Hij was naakt. Gebronsd, gespierd en glad als een beeld van een adonis. Ze zag dat in elk geval één deel van zijn lichaam al helemaal paraat stond. Hij greep haar hand vast en trok haar mee naar de deur, maar ze gaf niet toe.

‘Jimmy,’ giechelde ze. ‘Het is al laat en we hebben een heleboel te doen vandaag. We moeten opschieten.’

Hij schudde plagerig zijn hoofd en sjarde aan haar arm.

‘Jimmy,’ bracht ze lachend uit. ‘Hou op.’

Maar eigenlijk wilde ze helemaal niet dat hij ophield. Hij was ook zo verdomde sexy. Alleen de aanraking van zijn hand op haar arm was al genoeg.

‘Kom hier, schoonheid,’ zei hij, en hij trok haar naar zich toe.

Vlak onder haar oor kuste hij haar, waarna er een huivering van genot door haar heen voer. Hij streek over haar rug en streelde haar billen. Daarna legde hij zijn handen rond haar middel en tilde haar moeiteloos op de marmeren plaat naast de wasbak.

‘Daar hebben we echt geen tijd voor, Jimmy,’ protesteerde ze, maar zijn kus bracht haar tot zwijgen. Het was het soort kus dat haar tintelingen tot in haar tenen bezorgde.

Wat Jimmy Jones aanging, was Jasmine een zwakkeling. Ze smolt onder zijn liefkozingen toen hij met zijn mond omlaag gleed, over haar sleutelbeen, rond haar pronte tepels, haar navel en – ahhh, heerlijk! – naar haar poesje. Zacht kreunend van verrukking wachtte ze op wat er komen zou. Jimmy vrijde zoals hij voetbalde: instinctief, heerlijk, perfect. Hij duwde haar dijnen uit elkaar om haar gevoelige huid daar met zijn tong te kunnen strelen, telkens vlak bij de plekjes die naar hem hunkerden zonder ze echt aan te raken. Ze hapte naar adem.

‘O god, Jimmy,’ smeekte ze. ‘Kus me dáár, alsjeblieft. O ja, goed zo, schat.’

Onwillekeurig welfde ze haar rug toen hij haar clitoris vond, en met haar

handen greep ze naar zijn hoofd om zijn haar te strelen en zijn tong nog dieper in zich te duwen.

‘Ja, daar,’ hijgde ze. ‘Precies daar. O god!’

Ze sloeg haar armen uit, waarop er een flesje parfum op de tegelvloer kletterde en in miljoenen scherven uiteenspatte. De geur van vanille en rozen verspreidde zich door de badkamer toen Jasmine luidruchtig haar hoogtepunt bereikte.

Jimmy keek op en lachte. ‘Maak je niet druk, schat. Ik koop wel nieuwe voor je.’

‘Die parfum kan me geen moer schelen,’ bracht ze moeizaam uit. ‘Ik wil je alleen maar in me voelen!’

Toen tilde hij haar op en droeg haar naar de slaapkamer, waar hij haar op het hemelbed liet vallen en voorzichtig bij haar naar binnen gleeed. Met zijn zachte handen liefkoosde hij haar borsten, terwijl hij haar recht in haar ogen keek en almaar dieper bij haar naar binnen drong. Soepel sloeg ze haar benen om zijn rug en gaf zich helemaal aan hem over, verdrinkend in zijn ogen, overweldigd door liefde en begeerte voor hem. Daarna bewogen ze zich samen in een steeds sneller ritme, steeds woester, wanhopiger. Hongerig zochten hun monden elkaar. Het was alsof haar lichaam met het zijne ver-smolt.

Plotseling werd ze meegevoerd door bruisende golven van genot, en ze merkte dat ze nog een keer klaarkwam. O god, wat heerlijk, hoorde ze zichzelf veel te luid kreunen. Ze boorde haar nagels in zijn rug, klemde haar dijen tegen hem aan en voelde dat Jimmy ook klaarkwam, heel diep in haar, en o...

Telkens als ze vrijden wist Jasmine dat ze de juiste keuze had gemaakt door met Jimmy te willen trouwen. De chemie tussen hen was ongelofelijk. Ze had nog nooit zulke gevoelens voor een man gekoesterd, en nu Jimmy haar zo vol liefde aankeek, was ze ervan overtuigd dat ze samen de hele wereld aankonden.

Na afloop staaarde Jasmine bewonderend naar de beeldschone jongen die naast haar lag te slapen. Hij viel altijd in slaap na de seks, maar zij niet. Zij was klaarwakker. Klaarwakker en tintelend van geluk omdat ze leefde en jong en verliefd was. Verliefd op Jimmy Jones. En het mooiste was dat hij ook verliefd was op haar. Dat was nog eens mazzel hebben. Ze was gewoon Jasmine Watts uit Dagenham, maar toch maar mooi verloofd met de aantrekkelijkste en meest getalenteerde voetballer van zijn generatie. Ze was niet de enige die dat vond, want dat had ze ook ergens gelezen. Jawel, in *The Sun* of misschien

in *The Mirror*. ‘De meest getalenteerde voetballer van zijn generatie,’ stond er. ‘De reïncarnatie van George Best voor het nieuwe millennium.’

Soms wilde ze zichzelf in haar arm knijpen om zich ervan te overtuigen dat ze niet droomde. Af en toe wilde ze hém in zijn arm knijpen om te controleren of hij wel echt was. Maar dat zou hij vast niet op prijs stellen. Jimmy kon niet zo goed tegen pijn. Ze herinnerde zich nog de ophef die hij had gemaakt toen hij het vorige seizoen zijn middenvoetsbeentje had gekneusd, de arme schat. Hij was ook nog maar een jonkie: pas eenentwintig, drie jaar jonger dan zij. Zodoende streefde ze dus teder over zijn gladde, gebronsde borst en bleef geduldig naar hem kijken, totdat haar vingers ongedurig werden en omlaag gleden. Daar werd hij wakker van. Hij ging meteen op haar liggen en gleed naar binnen.

‘Shit, liefje,’ zei Jimmy toen het voorbij was. Hij was klam van het zweet, hoewel de airco op volle toeren draaide. ‘Je laat me harder werken dan de baas.’

Hij had zo’n zwoele stem. Op zijn dertiende was hij gescout en naar het zuiden verkast, maar toch kon je nog altijd horen dat hij uit Glasgow kwam. Jasmine was dol op zijn Schotse accent. Complimentjes klonken veel beter uit Jimmy’s fraaie mond dan uit die van de jongens met wie ze in Essex was opgegroeid. En hij gaf haar voortdurend complimentjes. Ze bofte verschrikkelijk dat ze een verloofde had die haar met respect behandelde. Ze wist maar al te goed dat lang niet alle mannen hun vrouwen fatsoenlijk behandelden.

Glimlachend streek ze het klamme blonde haar uit zijn gezicht. Het afgelopen jaar had hij zijn haar lang laten groeien en dat stond hem goed. Hij zag er een beetje rock-’n-roll uit. Ook de adverteerders waren weg van Jimmy’s nieuwe look. Dit nieuwe optrekje in Puerto Banus was bijvoorbeeld betaald van de drie miljoen pond die hij voor een campagne voor een designerzonnebril had opgestreken.

‘Ik zorg alleen dat je uithoudingsvermogen op peil blijft voor het volgende seizoen, schat.’

Jasmine gaf hem nog een laatste knuffel voordat ze met tegenzin haar blote benen van de zijne af haalde. Hoe graag ze ook met hem in bed wilde blijven liggen, er was werk aan de winkel. Ze stond op, rekte zich uit en liep naar de badkamer. Haar lange haar voelde vochtig en klitterig aan. Ze was bang dat er niet genoeg tijd zou zijn om het te wassen en te föhnen. Dat was min of meer haar handelsmerk: haar lange haar, maar het vergde wel erg veel onder-

houd. Nu was het zelfs langer dan anders. Onder het lopen voelde ze het over haar blote billen strijken.

‘Waar ga je heen?’ wilde hij weten.

‘Douchen, weet je nog? Straks komt die journaliste, en ik kan haar moeilijk zo ontvangen!’

Jimmy’s gezicht betrok. ‘Moet dat?’ vroeg hij op klagerige toon.

‘Ja, het moet. Het is werk, Jimmy.’

Je kon van Jasmine Watts zeggen wat je wilde – en dat deed men dan ook vaak – maar ze was er trots op dat ze zich uit de naad werkte. Ze vergat nooit haar afkomst en hoe fortuinlijk ze was dat ze het zo ver had geschopt. Wanneer ze terugdacht aan het paaldansen in die ruige tent in Dagenham kon ze nauwelijks geloven dat dat pas drie jaar geleden was. Nu stond ze op de cover van mannenbladen en werd ze door bekroonde journalisten voor landelijke dagbladen geïnterviewd.

Er werd geklopt en Blaine, hun manager, riep: ‘Nog tien minuten, jongens.’

‘In vijf minuten ben ik klaar,’ beloofde Jasmine. En dat was ze ook.

Jasmine had haar weelderige boezem juist in een minuscule bikini met zebraprint gewurmd toen ze buiten een auto over het grind van de oprijlaan hoorde aankomen. Jimmy, die nog maar net uit bed was gerold, stapte met één voet op het balkon en rekte zich uit om de nieuwkomer ongemerkt te bekijken.

‘Hoe ziet ze eruit?’ vroeg Jasmine, die doodsbenauwd was voor journalisten, vooral voor vrouwelijke. Die konden zo bitchy zijn!

‘Best gaaf eigenlijk,’ antwoordde Jimmy. ‘Wel wat oud, in de dertig. Hoewel dat niks zegt tegenwoordig. Misschien is ze wel stukken ouder. Maar het is best een lekker wijf, vind ik.’

‘Ik bedoel of ze er áárdig uitziet.’

Jimmy stapte de kamer weer in en haalde zijn schouders op. ‘Ja. Een klein blondje. Natuurlijk kan ze niet aan jou tippen, schat. Ik bedoel, tieten heeft ze niet...’ Hij sloeg van achteren zijn armen om haar heen en kneep speels in haar beroemde borsten. Toen voegde hij er grijnzend aan toe: ‘Maar met een borstvergroting is dat zo te verhelpen.’

Met haar handdoek gaf Jasmine hem zachtjes een mep op zijn hoofd. Ze was niet jaloers aangelegd en het kon haar niet schelen dat Jimmy naar aantrekkelijke vrouwen keek. Ze had genoeg ervaring met mannen om te weten dat ze dat allemaal deden. Maar hij had nog steeds geen antwoord gegeven op haar vraag.

‘Ik bedoel of ze eruitziet als een aardig mens.’

Hij keek verbluft. ‘Weet ik veel. Aan het uiterlijk kun je toch niet zien of iemand aardig is?’

‘Tuurlijk wel,’ zei Jasmine, terwijl ze snel haar muiltjes met naaldhakken aantrok. ‘Dat staat op hun gezicht geschreven.’

3

Charlie ‘de Klusjesman’ Palmer glimlachte naar zijn spiegelbeeld terwijl hij zijn pasgeschoren wangen met aftershave besprenkelde. Hij had de tand des tijds behoorlijk goed doorstaan en was op zijn tweeënveertigste nog altijd een knappe vent, vond hij zelf. Met een ondeugende twinkeling in zijn lichtblauwe ogen bekeek hij zijn olijkleurige huid, zijn brede kaken en klassieke neus. Het was een aardig gezicht. Een vriendelijk gezicht. Een eerlijk gezicht. Had zijn oude moeder hem dat niet steeds verteld, zelfs toen anderen eraan twijfelden? En ze had altijd gelijk gekregen, God hebbe haar ziel. Zijn donkere haar begon al iets te dunnen, maar gisteren had hij alles eraf geschoren en nu zag het er veel beter uit. Charlie Palmer kon met gemak voor vijftig doorgaan. Jawel, hij had het nog steeds. Hij telde nog steeds mee, dat wist hij zeker.

Uit zijn inloopkast koos hij een donkergrijs Armani-pak, een smetteloos wit T-shirt en zwarte Prada-loafers. Er was nog één klusje dat hij moest afhandelen voor zijn vlucht, en hij voelde zich altijd prettiger – machtiger – als hij erop gekleed was.

De mooie vrouw in zijn bed bewoog zich toen hij zijn leren reistas en zijn aktetas pakte.

‘Wat ga je doen, *dahling*?’ mompelde ze slaperig.

‘Werken, mop,’ antwoordde hij, waarna hij haar zachte blonde haar kustte en nog een laatste keer haar muskusachtige geur opsnoof. Het was niet eens gelogen.

Hij zou haar missen. Nadia was een lekker ding. Ze kon pijpen als de beste en nog een behoorlijke martini mixen ook. En ze was de dochter van een Russische oligarch, dus schatrijk. Ze had haar eigen penthouse in het dure Mayfair, maar sinds het voorjaar was ze in zijn appartement in Butler’s Wharf blijven plakken. Omdat hij graag licht reisde, betekende Nadia, hoe aantrekkelijk ze ook was, te veel bagage. Bovendien had haar vader hem laatst terzijde genomen en toen bleek dat meneer Dimitrov helemaal niet zo blij was met de

slaapplek van zijn dochter. En meneer Dimitrov kon erg overredend zijn.

Nadia kroop weer terug onder het dekbed. ‘Tot straks, *dahling*,’ bromde ze. ‘Ja schatje,’ antwoordde hij. ‘Tot zo.’

Zonder ook maar één blik achterom te werpen naar de plek die de afgelopen vijf jaar zijn thuis was geweest of naar de vrouw die hij de afgelopen drie maanden schatje had genoemd, trok Charlie Palmer de deur achter zich dicht, nam de lift naar beneden en liep de keienstraat op. Het was warm in Londen. Veel te warm. De Theems stonk. De lucht was eerder grijs dan blauw en het was benauwd. Er was storm op til. Het was een goede dag om ertussenuit te knijpen.

Gary zat zoals afgesproken op hem te wachten in de zwarte Range Rover. ‘Alles kits, baas?’

Gary was de zoon van een kroegbaas die hij nog van vroeger uit Chingford kende. Hij was zeventien en had zich problemen met de smerissen op de hals gehaald, dus zijn ouweheer dacht dat Charlie hem wel even op het rechte pad kon krijgen. Die reputatie had hij thuis, en dat beviel hem. Het maakte hem trots, omdat hij het op Gary’s leeftijd zelf met de politie aan de stok had gehad. Iedereen dacht dat hij het niet ver zou schoppen. Ze zouden hem nu eens moeten zien. Op zijn tweeënveertigste stond hij op het punt zich als zeer rijk man terug te trekken.

In het begin had hij zo zijn twijfels over Gary gehad. De knul zag eruit als een malloot met zijn laaghangende spijkerbroek, waarvan de riem ver beneden zijn boxersshort hing, en met zijn honkbalpet scheef op zijn kop. Hij was een magere rooie met sproeten die in een keurig huis in Chigwell was opgegroeid, en blijkbaar dacht dat hij een of andere coole zwarte *dude* uit de Bronx was. Maar tot zijn grote verbazing viel de knul hem reuze mee. Hij was enthousiast en deed zonder morren wat hem werd gevraagd. Charlie mocht Gary wel. Misschien kon hij op zijn nieuwe stek een baantje voor hem versieren. Eerst maar eens afwachten hoe alles uitpakte.

‘Naar Heathrow zeker, baas?’ vroeg Gary.

Charlie knikte. ‘Maar onderweg moet ik even iets doen in Hammersmith.’ ‘Komt voor elkaar, baas.’

Vanachter het raam op de derde verdieping keek Nadia Dimitrova haar geliefde na en zuchtte verdrietig. Toen de Range Rover uit het zicht verdween, trok ze Charlies zachte witte badjas strakker om haar slanke lichaam en snoof de muskusgeur van zijn aftershave op. Ze zou hem missen, zeker

weten. Malle vent. Hij dacht dat ze niet doorhad dat hij ertussenuit kneep, maar ze was niet gek. Waarom dachten mannen altijd dat ze niets doorhad? Haar vader was precies hetzelfde. Maar ze wist meer dan beide mannen zich ooit konden voorstellen. Ze was niet het onschuldige meisje waar ze haar voor hielden.

Ze veegde een traan van haar wang en wendde zich van het raam af. Niet getreurd. Het was een heerlijke liefdesverhouding geweest, echt een feest zolang het had geduurd, en Charlie was zo'n knappe vent... Maar niet de enige knappe vent in Londen. Ze liet zich op het bed vallen en pakte haar mobieltje. Snel scrolde ze door haar contactpersonen, totdat ze een naam zag die haar belangstelling wekte. Aha, ja! Dat zou weleens leuk kunnen worden. Niet iets wat haar vader zou goedkeuren natuurlijk, maar dat maakte het juist zo aantrekkelijk. Met een stoute grijns op haar gezicht drukte ze op het groene knopje.

Zwijgend zaten Charlie en Gary in de Range Rover, die door het drukke Londense ochtendverkeer kroop. De vrijdagen waren altijd het ergst. Toch zou Charlie de drukte niet missen. Zeker weten. Hij dacht aan de klus die hij moest doen. In zijn hoofd had hij alles al honderd keer doorgenomen, en hij wist precies wat er moest gebeuren.

Gary sloeg een rustige doodlopende straat in en parkeerde de auto.

'Vijf minuten,' zei Charlie, en hij pakte zijn aktetas.

Gary knikte en zette de radio aan. Onder het wachten zou hij gewoon op Xfm naar muziek luisteren. Vijf minuten of vijf uur, dat deed er niet toe, want de knul bleef wel wachten. Geen gezeur. Ja, hij verdiende beslist een baantje op zijn nieuwe stek.

Het bouwterrein lag om de hoek. Op de plek van een oude bandenfabriek aan de rivier schoten de luxeappartementen uit de grond in verband met een of ander renovatieproject. Er werd de laatste tijd zoveel gebouwd in Londen dat Charlie zich weleens afvroeg of hij het verkeerde beroep had gekozen. Zijn vrienden die in de bouw waren gaan werken, waren nu allemaal schatrijke projectontwikkelaars. Niet dat dat er ook maar iets toe deed. Per slot van rekening had hij zelf ook goed geboerd.

Opgelucht stelde hij vast dat het terrein spookachtig verlaten was. Dat had McGregor hem ook beloofd, maar je wist maar nooit. Er hing een troosteloze sfeer die hem aan de Mary Celeste deed denken: gereedschappen waren halverwege een klus neergesmeten en op een half afgebouwde muur stond een

half leeggedronken beker thee op zijn eigenaar te wachten. Het zag eruit alsof iedereen er halsoverkop vandoor was gegaan.

Aan de rand van het water zag hij Donohue zitten, die in zijn mobieltje zat te praten. Zijn zonnebril zat stevig op zijn neus, ondanks de donkere wolken die zich dreigend boven hen samenpakten, en hij droeg een fout pak, een goedkope uitvoering van Charlies kostuum. Dat was het probleem met Donohue. Hij dácht dat hij erbij hoorde en vond zichzelf een snelle jongen, maar in feite was hij gewoon een zielige, laffe klootzak. Een kleine vis in een enorme vijver vol haaien. Dat zou hem nog duur komen te staan.

‘Chaz, ouwe rakker!’ Donohue klapte zijn mobieltje dicht en liet het in zijn jaszak glijden.

Charlie rilde. Niemand noemde hem Chaz. Wie dacht die kleine hufter wel dat hij was?

‘Goed dat je er bent. McGregor zei dat je iets voor me had.’

Charlie plooidde zijn gezicht tot een glimlach en greep Donohue’s kleine hand stevig genoeg vast om hem te laten merken wie er de baas was. Donohue’s handpalm voelde klam aan en Charlie vroeg zich af of het ventje nerveus was of het alleen maar te warm had in zijn nylonpak.

Agent Dave Donohue was zevenendertig jaar, klein van stuk, tenger en kalend.

‘Doe die zonnebril af,’ zei Charlie.

‘Waarom?’

‘Omdat ik graag zie met wie ik zakendoe.’

Hij kreeg spierpijn van de valse glimlach op zijn gezicht.

Donohue schoof zijn zonnebril omhoog op zijn hoofd. Zijn grijze ogen waren klein en sluw, en zijn blik schoot telkens heen en weer, speurend naar actie. Nu keek hij om zich heen, maar niet naar Charlies gezicht. Was dat schaamte? Te veel coke? Of gewoon een gebrek aan respect? Dat wist hij niet zeker, maar hij werd kotsmisselijk van die vent. Hij was alles wat Charlie verachtte: een smeris bij de zedenpolitie die de baas speelde over de pooiers en dealers die hij had opgepakt, terwijl hij hun cocaïne snoof en hun meisjes naaide als een soort extraatje. Charlie gebruikte geen drugs, dat had hij nooit gedaan, en hij betaalde ook niet voor seks. Daarvoor respecteerde hij zichzelf en het andere geslacht te veel. Natuurlijk was Donohue niet de enige bij de zedenpolitie die misbruik maakte van zijn macht, maar de laatste tijd was hij veel te ver gegaan en nu had McGregor er schoon genoeg van.

‘Ja, ik heb iets voor je.’

Charlie hurkte neer en zette zijn aktetas voorzichtig op het gruis. Heel langzaam maakte hij hem open en kwam daarna weer overeind. Het pistool lag zwaar en koud in zijn hand, maar voor hem was het even comfortabel als een hamer voor een timmerman. Het wapen was gewoon zijn gereedschap. Het was zo'n vertrouwd gevoel – het koele metaal op zijn warme huid – dat Charlie zich heel even afvroeg of hij het zou missen.

Charlie was bijna een kop groter dan Donohue en toen hij ten slotte zijn pistool trok, kwam dat bijna precies op ooghoogte van de kleinere man.

‘Jezus christus! Charlie, wat doe je nou, man?’

Donohue's gluiperige ogen werden groot. Hij sprong achteruit, maar realiseerde zich opeens dat de rivier vlakbij was en dat er geen ontsnapping mogelijk was. Zijn mond ging breed open en dicht, open en dicht, maar er kwamen geen woorden meer uit, enkel pruttelende sputtergeluiden. De verwarring in zijn ogen sloeg om in schrik en daarna in pure ontzetting toen de ernst van de situatie in zijn door drugs benevelde brein doorsijpelde.

Charlie bleef glimlachen, maar zei niets. Hoe langer hij bleef zwijgen, hoe harder Donohue moest nadenken over wat hij hier kwam doen.

‘Wa... wa... wat is er aan de hand, Charlie?’ stamelde hij. ‘Ik heb niks gedaan. Ik snap er niks van.’

Charlie bleef Donohue strak aankijken en probeerde tot in het diepste van zijn ziel door te dringen, voor zover hij die had, om hem te dwingen zich op de een of andere manier te verantwoorden. Vertel gewoon de waarheid, man, dacht hij. Zeg het gewoon hardop. Maar Donohue was iemand die je een handje moest helpen. En nog steeds ontweek hij Charlies blik.

‘Ik... ik... ik heb verdomme geen flauw idee waarom je zo... zo... zo...’ Dave gluurde naar het pistool en keek toen weer snel weg. ‘Zo laaiend op me bent, Charlie. Echt niet.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Eerlijk waar. Ik snap het echt niet. Ik heb niks gedaan. Helemaal niks.’

Eindelijk sprak Charlie.

‘Waar denk je dat dit over gaat, Donohue?’ vroeg hij kalm. ‘Welke smerige geheimpjes die je eropna houdt zouden er misschien boven water zijn gekomen?’

Donohue haalde bijna nors zijn schouders op en keek naar zijn voeten. Charlie zette zijn pistool op het voorhoofd van de kleine man, duwde zijn hoofd omhoog en kwam een stap dichterbij. Het zweet druppelde langs Donohue's gezicht naar beneden en zijn adem rook naar angst.

‘Ik zal je een hint geven,’ vervolgde Charlie. ‘Ze heette Clara.’

‘O kut. O shit,’ stamelde Donohue. ‘De... de... de... dat...’ Toen leek hij ineen te krimpen, in elkaar te zakken, alsof zijn ergste vermoedens waren bevestigd. Dat was natuurlijk ook zo.

‘Wat heb je met haar gedaan?’ wilde Charlie weten.

‘We hadden een soort... een soort... een beetje onenigheid...’ bazelde Donohue.

‘O, een beetje onenigheid? Noem je dat zo? Clara en jij hadden een beetje onenigheid en opeens is ze dood.’

Donohue stak zijn handen voor zich uit met zijn palmen naar Charlie toe.

‘Ik wilde haar niet doodmaken,’ zei hij. ‘Dat zweer ik. De zaak liep uit de hand.’

Charlie duwde nog harder met het pistool tegen Donohue’s voorhoofd. Hij kon zijn gemaakte glimlach niet langer volhouden, en toen hij op gebiedende toon zei: ‘Vertel nou eindelijk eens wat er precies is gebeurd, klootzak die je bent,’ spuugde hij de woorden min of meer in Donohue’s gezicht.

Donohue deed zijn ogen dicht. Hij beefde als een rietje.

‘Ze wilde hem smeren. Ze had verdomme mijn identiteitskaart gejat. Ik heb haar alleen geslagen om te zorgen dat ze er niet vandoor kon gaan. Ik dacht niet dat het zo’n harde klap was. Ik wilde haar niet koud maken. Jezus, meneer Palmer, u zou precies hetzelfde hebben gedaan.’

Charlie geloofde zijn oren niet. Hoe waagde die hufter te suggereren dat hij een onschuldig meisje om zeep zou hebben gebracht? Nog nooit van zijn leven had hij een vrouw ook maar met een vinger aangeraakt, laat staan een kind.

Hij draaide het pistool zodat de loop hard tegen Donohue’s voorhoofd drukte. Een straaltje bloed vermengde zich met het zweet dat langs het gezicht van de vent omlaag liep en drupte op zijn goedkope nylonpak.

‘Hoe oud was Clara?’ vroeg Charlie.

‘Geen idee. Jong.’

‘Dertien,’ zei Charlie kwaad. ‘Ze was dertien, Donohue. Ze was van huis weggelopen. Haar arme moeder zat thuis op haar te wachten. Je had haar moeten beschermen, klootzak. Jij had haar naar huis moeten brengen.’

‘Shit, ik wist niet dat ze dertien was,’ mompelde Donohue. ‘Ik wist echt niet dat ze pas dertien was.’

‘En wat deed je met Clara?’ vervolgde Charlie. ‘Wat deed je in je eentje met Clara, daar in die steeg in Dalston, Donohue? Nou? Leg dat eens uit.’

‘Ik... ik heb haar opgepakt omdat ze liep te tippelen.’

‘Probeer het nog eens,’ schreeuwde Charlie, die nu zijn geduld begon te verliezen. Hij kende de waarheid, maar wilde die van Donohue zelf horen. ‘Wat deed je met Clara?’

‘We waren aan het vrijen,’ fluisterde Donohue zo zachtjes dat Charlie de woorden amper kon verstaan.

‘Een beetje harder, Dave. Ik verstond het niet helemaal.’

‘We waren aan het vrijen,’ herhaalde Donohue iets duidelijker.

‘Nee,’ snauwde Charlie. ‘Je hebt haar verkracht. Vrijen is niet gedwongen.’

Eindelijk keek Donohue hem aan, met ogen vol wanhoop.

‘Toe nou, Charlie, doe het alsjeblieft niet. Het was een ongeluk. Ik wilde haar geen pijn doen.’ Nu klonk hij smekend. ‘Hoe moet het met mijn vrouw? Hoe moet het met mijn meisjes?’

‘Je vrouw is beter af zonder jou. En jouw meisjes? Die zijn maar een paar jaar jonger dan het kind dat je hebt afgemaakt.’

‘Het was gewoon zo’n hoertje. Die zijn er bij de vleet. Dat weet je best.’

‘Het was nog maar een kind. Het kind van iemand anders. En jij weet best wat je dan bent, vriend.’ Er klonk walging door in zijn stem. ‘Dan ben jij een pedo. En we weten allemaal wat er met pedo’s gebeurt, nietwaar?’

Charlie rook de stank van urine toen er een grote natte plek op Donohue’s broek ontstond. Walgelijke smeerlap. Met een harde klik maakte hij de veiligheidspal los.

‘Alstublieft, meneer Palmer, ik smeed u. Doe het alstublieft niet. Ik ben een smeris. U kunt toch niet zomaar een smeris doodschieten? En McGregor dan? Hij zal u hier nooit mee laten weggkomen.’

Dat was nou typisch Donohue, om zich achter zijn politiepenning te verschuilen. Charlie herinnerde zich wat McGregor hem had verteld en liet langzaam zijn pistool zakken.

‘Je hebt gelijk, Donohue. Ik moet inderdaad aan McGregor denken.’

Donohue barstte van opluchting in snikken uit en viel voor Charlie op zijn knieën. Met een blik van pure dankbaarheid keek hij naar Charlie op. ‘Godverdomme zeg, je had me goed te pakken. Ik dacht echt dat ik er was geweest. Zeg, het spijt me verschrikkelijk van dat grietje. Het zal niet meer gebeuren. McGregor weet niet...’

Charlie kapte hem af. ‘McGregor weet het wel. Waarom dacht je dat ik hier ben?’

Even keek Donohue verward, maar toen stond de paniek weer in zijn ogen. Charlie tilde het pistool iets op en schoot agent Dave Donohue kalm in zijn

lies. Bloed en weefsel spatten op de stoffige grond. Donohue zakte door zijn knieën en staaarde Charlie met zijn grijze ogen niet-begrijpend aan. Onaangedaan keek Charlie toe, terwijl het ventje een paar seconden lang zijn gezicht verwrong van pijn. Omdat hij graag tot de orde van de dag wilde overgaan, bracht hij het pistool omhoog naar Donohue's hoofd en maakte de klus af. Pang. Die weezinwekkende schoft was er niet meer.

Charlie liet het pistool in zijn aktetas glijden en klikte hem dicht. Zonder achterom te kijken liep hij naar het bouwterrein en gooide de aktetas met inhoud in de vochtige betonfundering. Hij keek toe terwijl het bewijsmateriaal voorgoed werd opgeslorpt. Heel gaaf. Heel netjes. Precies zoals hij het graag zag. Trouwens, waar hij naartoe ging, had hij toch geen pistool nodig. Toen belde hij McGregor.

‘Inspecteur McGregor,’ zei de barse stem.

‘De klus is geklaard.’

‘Mooi zo. Ik sta bij je in het krijt. Die kleine toeslag waar we het over hadden is waarschijnlijk begin volgende week door de boekhouding goedgekeurd.’

‘Bedankt, baas.’

‘Ga je er nu vandoor?’

Charlie keek op zijn horloge. ‘Het vliegtuig vertrekt om één uur.’

‘Nou, goede reis. O ja, zeg Char... De vrouw en ik komen in augustus jouw kant op, als je zin hebt in een potje golf?’

‘Daar kijk ik naar uit, baas.’

En dat was dat. De klus was geklaard. McGregor zou een paar agenten in burger langs sturen om het lijk te ‘ontdekken’ en agent Dave Donohue zou bij de uitoefening van zijn functie als een held zijn gestorven. Zijn vrouw zou een flinke schadeloosstelling krijgen en Donohue zou postuum een onderscheiding wegens betoonde moed ontvangen. De moord zou worden afgeschoven op een schimmige onderwereldfiguur van wie de juten al een poos af wilden en al met al zou het zaakje prima voor elkaar zijn. Niemand zou ooit vermoeden dat zijn eigen inspecteur hem had laten ombrengen om een politieschandaal te voorkomen. Niemand behalve Charlie. En Charlie, die nu eenmaal Charlie was, zou die kennis meenemen tot in het graf.

Het was alweer een tijdje geleden sinds hij zijn handen vuil had moeten maken. In de begindagen van zijn carrière had hij zijn sporen verdiend en dat was hem steeds goed van pas gekomen. Hij werd door iedereen in het vak gerespecteerd, en de meeste mensen wisten dat ze hem beter niet konden

dwarsbomen. Als je aardig was voor Charlie Palmer, zou Charlie Palmer aardig zijn voor jou. Naarmate de jaren verstreken had hij gemerkt dat zijn reputatie op zich al genoeg was. Een dreigement van Charlie was vaak voldoende om dingen gedaan te krijgen zonder dat hij al te zeer hoefde in te grijpen. En eigenlijk vond hij dat best. Hij hield er niet van om mensen te doden. Het was een smerige zaak. Maar sommige rotzakken moest je nu eenmaal een lesje leren en jammer genoeg was Donohue er zo een geweest. En vanwege die kleine smeerlap moest hij er nu vandoor.

‘Dat was snel,’ zei Gary toen Charlie weer op de passagiersplaats van de Range Rover neerplofte.

‘Ach, het was ook niet zo belangrijk.’

‘Meteen door naar Heathrow dan maar?’

‘Meteen door naar Heathrow,’ bevestigde Charlie.

Ja, in Londen werd het hem te heet onder de voeten. Het werd tijd om ’m te smeren.

4

‘Oké, dit gaat absoluut lukken,’ zei Maxine de la Fallaise hardop tegen zichzelf, terwijl ze loenste naar het kookboek dat op het granieten werkblad opengeslagen lag. Ze streek haar lange, goudblonde lokken uit haar gezicht en veegde haar handen af aan haar schort. Daarna las ze het ingrediëntenlijstje nog een keer door.

12-18 plakjes prosciutto: check!

3 teentjes knoflook, gepeld: check!

1 royale handvol gedroogde porcini: huh?

‘Isabel!’ riep ze. ‘Isabel! Wat is een porcini? Ik heb een porcini nodig!’

Maxines dienstmeisje kwam van het terras de keuken in drementelen. Ze droeg een hoog uitgesneden zwart badpak en had de *Hola!* in haar hand. Met haar hoofd schuin en een gezicht van ‘nou, wat zei ik je?’ leunde ze tegen het kookeiland. Maxine had haar een paar uur vrij gegeven terwijl ze een speciale lunch voor Carlos ging klaarmaken. Hoewel Isabel blij was met haar onverwachte vrije tijd, was ze sceptisch over Maxines kookkunst.

‘Hebt u weleens eerder een maaltijd bereid, miss Maxine?’ had ze in haar verontrustend vloeiende Engels gevraagd.

‘Tuurlijk wel,’ had Maxine spottend geantwoord, terugdenkend aan een

rampzalig voorval met een gebraden kip tijdens de les huishoudkunde op de kostschool. De plaatselijke brandweer was een beetje nijdig geweest, maar de andere meisjes waren dolblij dat de lessen 's middags uitvielen. 'Ik moet er alleen weer even inkomen, dat is alles.'

Zo moeilijk kon het toch niet zijn om een goddelijke huisvrouw te worden? Haar huishouden leek in elk geval te denken van wel. Haar vaste minnaar Carlos had zich kapot gelachen toen ze aanbood voor hem te koken.

'*Chica! Chica!*' had hij geroepen, tussen enorme lachbuien door. 'Je hebt heel veel speciale talenten, maar je bent geen, hoe heet ze ook alweer? Nigelica.'

'Nigella,' had ze hem verbeterd. 'Ik ben geen Nigella.'

'*Dahling*, er is een goede reden waarom het hier barst van de sterrenrestaurants. Glamourvrouwen zoals jij hebben het namelijk veel te druk met mooi zijn om zich met koken te bemoeien, niet? En we hebben Isabel. Isabel kan geweldig koken. Ze komt uit Sevilla. Alle vrouwen uit Sevilla kunnen geweldig koken.'

Soms had Maxine het idee dat Carlos en het personeel tegen haar samenspannen omdat zij de enige niet-Spaanse was. Ook al was ze geboren in New York, opgegroeid in LA, naar school gegaan in Groot-Brittannië en was Londen nog altijd haar officiële thuishaven, ze had de afgelopen twee jaar zo'n beetje onafgebroken hier doorgebracht, en dat beviel haar prima. Zagen ze dan niet dat ze een ere-señorita was? Soms was het alsof ze zomaar zonder reden tegen haar samenspannen. Ze lachten haar altijd uit. Het was aardig bedoeld, dat wist ze heus wel, maar toch zat het haar weleens dwars. Waarom werd ze door niemand serieus genomen? Ze was heus geen kind meer, maar een rijpe vrouw die het klappen van de zweep kende. Wat maakte het uit dat ze niet wist hoe ze de afzuigkap moest aanzetten? Dat leerde ze nog wel. Ze was vastbesloten om Carlos te laten zien dat ze voor 'echtgenote' in de wieg was gelegd.

Het was tijdens een van hun vele gesprekken over zijn vrouw, Esther, dat ze op het idee kwam om voor hem te koken. Carlos en Esther waren al bijna dertig jaar getrouwd, maar de laatste vijftien jaar hadden ze ieder hun eigen leven geleid. Terwijl Esther zich in haar kapitale villa in Beverley Hills had verschanst, zat Carlos hier met Maxine aan de Costa del Sol. De Russo's waren enkel op papier getrouwd. Het was alleen maar een formaliteit. Esther weigerde botweg om van Carlos te scheiden omdat ze een vrome katholiek was en hij zag er het nut niet van in om erop aan te dringen. Maar Maxine wel. Tenslotte was ze al eeuwen samen met Carlos en ze hield zielsveel van hem. Ze wilde mevrouw Russo zijn.